

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det lignede jo næsten en indrømmelse, og lad mig så lige læse op, hvad der står inden da. Der står forskellige eksempler på ikketoldmæssige barrierer, og så er der nævnt tre eksempler, som er dokumenteret med tal fra Verdensbanken. Jeg kan forstå, at fru Else Theill Sørensen godt er klar over, at hun var ude over kanten, da hun påstod, at SF foreslår at ændre grænseværdierne i et forslag, som i øvrigt handler om at få nedsat en kommission, der skal belyse hele området.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Ja, det kan jeg da godt erkende, men der er altså nævnt tre eksempler på ikkehandelsmæssige barrierer, og hvis man skal have de barrierer væk, kan jeg altså ikke umiddelbart se andre muligheder, end at grænseværdierne ændres. Men det er da muligt, fru Anne Grete Holmsgaard ser andre muligheder.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Martin Lidegaard som ordfører.

Martin Lidegaard (RV):

Jeg vil gerne starte med at takke SF for at rejse denne meget vanskelige debat, som vi fra De Radikales side synes er meget relevant, for man lukker øjnene og benægter virkeligheden, hvis man påstår, at der ikke er en konflikt mellem to hensyn, som jeg sådan set tror at alle Folketingets partier gerne vil værne om, nemlig hensynet til fødevarerikigheden og hensynet til at bekæmpe verdens fattigdom.

Jeg er ikke enig med de ordførere, der har sagt, at de systemer, vi har i dag, går i infight med problemerne på tilfredsstillende vis. Sagen er jo, at selv om vi har WTO, og selv om vi har vores standarder i EU, er der stadig et valg tilbage for en handelspartner som EU, der er en meget stærk partner, når man har et stof, som man ved er giftigt. Derfor er det lovligt i henhold til WTO's regler at lave tekniske begrænsninger for, hvor meget man vil acceptere, men det er slet ikke det, der er til diskussion. Spørgsmålet er: Står farligheden mål med de ofre, politikken koster i den tredje verden?

Flere ordførere har været inde på, hvad der er mest rimeligt. Jeg skal nok vende tilbage til de konkrete forslag og redegøre for, hvordan jeg tolker dem.

Hvis det er sådan, at det vil koste ét menneskeliv i EU, skal det vejes op imod x antal menneskeliv i ulandene som følge af manglende økonomisk vækst og sultproblemer osv. Så har man en reel overvejelse at gøre sig, og man lukker øjnene, hvis man siger, at den konflikt ikke eksisterer, for det gør den. Spørgsmålet er bare: Hvad stiller man op med den, og hvad kan man gøre?

Jeg synes ikke umiddelbart, at alle de forslag, som SF er kommet med, er løsningen. Jeg synes selvfølgelig, det er helt oplagt, som flere ordførere også har været inde på, at der må ydes en aktiv støtte til ulandene med henblik på, at de kan nå op på den samme standard. Det er selvfølgelig det mest indlysende rigtige at gøre. Vi taler vel at mærke om de mindst udviklede lande, vil jeg gerne understrege; det er udgangspunktet.

Enhver, der har rejst i et sådant land, har vel taget en taxa eller noget lignende fra lufthavnen ind til byens såkaldte centrum, hvor der ligger fire bambushytter. Der er ikke noget industriområde, der er ikke nogen forarbejdningsfabrikker, der er ingenting, så at indføre de fødevarerstandarder, som vi kender i vores del af verden, er altså ikke noget, man bare lige gør. Det er en helt utrolig udfordring for nogle af de lande, ligesom det er en udfordring for dem at leve op til de internationale konventioner på forskellige områder. Det er ikke noget, man lige gør fra den ene dag til den anden, og derfor kan det ikke være løsningen i alle tilfælde. Sådan er det bare.

Kl. 17.10

Hvad kan vi mere gøre? Vi kan selvfølgelig sørge for, og det vil jeg nok hælde til, at der er en større kohærens, som det kaldes, mellem EU's politikker, for EU har faktisk en form for udviklingsprincip. Man har skrevet en formålserklæring om, at man skal hjælpe de fattigste lande, og man har indskrevet forskellige beføjelser, hvorefter der kan tages særlige handelshensyn osv. osv. Politikkerne er der sådan set, men det er rigtigt set af SF, at de ikke fungerer. Den sammenhæng mellem politikkerne, som burde være der, er der ikke, og spørgsmålet er derfor: Hvad kan vi gøre fra politisk hold for at sikre en større grad af synlighed af ulandenes problemer i disse sager?

Nu tager jeg beslutningsforslagene et efter et. Ideen om at indføre et udviklingsprincip mener jeg sådan set allerede ville være gennemført, hvis sammenhængen var der, hvis kohærens var der, men ord alene hjælper sådan set ikke.